

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **CG HOLDING, s.r.o.**, IČ 24657344, se sídlem Anny Letenské 34/7, Praha 2 – Vinohrady, zast. JUDr. Petrem Hromkem, Ph.D., advokátem se sídlem Vinohradská 30, Praha 2, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě na ochranu proti nečinnosti předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu v řízení o rozkladu žalobce ze dne 5.3.2011 proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu čj. 110 521/2010-637/III vyř.-Hol., ze dne 2.3.2011,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhal žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu doručenou soudu dne **4.5.2011** toho, aby soud uložil předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhodnout o rozkladu žalobce podaného dne **6.3.2011** proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „ČTÚ“), čj. 110 521/2010-637/III vyř.-Hol., ze dne 2.3.2011.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný byl v této věci nečinný; jako orgán státní správy byl podle správního řádu povinen o podaném rozkladu rozhodnout, jelikož se jedná o věc jednoduchou, bez zbytečného odkladu, a to nejpozději do třiceti dnů od podání rozkladu. Ke dni podání žaloby byla tato zákonná lhůta překročena a žalobci nebylo oznámeno, že by došlo k vydání usnesení, kterým by byla přiměřeně prodloužená zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí podle správního řádu.

Současně žalobce uvádí, že podmínka pro podání žaloby dle § 79 odst. 1 s.ř.s spočívající v povinnosti žalobce před podáním žaloby vyčerpat prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně, byla splněna. Svůj

názor opírá o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech vedených pod mj. sp.zn. 3 Ans 5/2010, 3 Ans. 32/2010 a 3 Ans 4/2011), v kterých soud vyslovil názor, že v případech, „*kdy se žalobce domáhá ukončení nečinnosti toho orgánu, který již neměl nadřízený orgán, kdy opatření proti nečinnosti se strany účastníka správního řízení lze využít, nicméně jeho nevyužití nevyvolává závěr o nevyužití všech prostředků obrany podle § 79 odst. 1 s.ř.s., neboť by se jednalo o pouze formální naplnění zákona (§ 80 správního řádu). Lze uzavřít, že využitelné prostředky právní ochrany před podáním žaloby na nečinnost žalobce vyčerpal a podmínky podávané z § 79 odst. 1 s.ř.s. lze považovat za splněné.*“

V závěru žaloby sdělil žalobce, že souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení veřejného jednání, a žádal aby soud uložil žalovanému v řízení o rozkladu vydat rozhodnutí, a to do třiceti dnů od právní moci rozhodnutí soudu, a požadoval, aby mu byly přiznány náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve v chronologickém shrnutí událostí podstatných pro posouzení věci (kromě výše uvedených dat) uvedl, že dne 23.3.2011 byl správnímu orgánu II. stupně doručen správní spis a dne 27.5.2011 proběhlo jednání rozkladové komise. Ohledně posouzení lhůt platných pro vydání rozhodnutí o rozkladu, žalovaný uvedl, že je třeba vycházet z lhůty stanovené v ust. § 129 odst.1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, podle kterého lhůta pro vydání rozhodnutí činí 4 měsíce, ve zvláště složitých případech 6 měsíců. Vzhledem k nutnosti projednat věc v rozkladové komisi má žalovaný zato, že dle § 152 odst.3 správního řádu, by měl být každý takový případ považován za zvláště složitý a to z hlediska časové náročnosti a proto jako takový by měl být podle zákona řešen ve lhůtě 6 měsíců, která počíná běžet v souladu s ustanovením poslední věty § 60 odst. 6 správního řádu předáním spisu odvolacímu orgánu k rozhodnutí. V konkrétním případě byl spis předán 23.3.2011 a proto v krajním případě lze uvažovat o uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí o rozkladu ke dni 23.9.2011. Žalovaný je toho názoru, že žaloba byla podána předčasně a tedy nedůvodně a navrhl, aby byla dle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. odmítnuta.

Žalovaný vedle výše uvedeného pro úplnost žalovaný podotýká, že vyřizuje věci v pořadí, v jakém napadly. V době podání vyjádření vyřizoval věci napadlé v období června až srpna 2010 a vzhledem k tomu, že v roce 2010 napadlo v prvním stupni cca 148.000 případů při počtu 100 referentů, představovalo by toto množství potřebu vyřízení šesti případů denně každým referentem, což s ohledem na nutnost řádného posouzení věci není prakticky možné.

Pro případ, že by žalobce vzal v průběhu řízení před soudem svůj návrh zpět, sdělil žalovaný, že nesouhlasí se zastavením řízení a žádal soud o pokračování řízení, provedení dokazování ohledně důvodnosti podané žaloby a vydání rozhodnutí, které toto zohlední, neboť případné vydání rozhodnutí II. stupně není jednáním vyvolaným podanou žalobou a tedy uspokojením požadavku žalobce na odstranění nečinnosti, ale důsledkem řádně vedeného správního řízení. S ohledem na výše uvedené žalovaný žádal, aby žádnému z účastníků nebyly přiznány náklady řízení, neboť žalovaný je nežádá, a zároveň dle názoru žalovaného, by neměly být přiznány ani žalobci, protože žaloba byla podána předčasně a tedy nedůvodně. Dalším důvodem zvláštního zřetele hodným pro nepřiznání náhrady nákladů řízení žalobci je skutečnost, že se dle žalovaného v tomto případě nemůže ze strany žalobce jednat o účelně vynaložené náklady. Jediný jednatel společnosti žalobce je advokát; s ohledem na uplatněný nárok v předmětném správním řízení je zřejmé, že tato společnost v rámci svého podnikání nakupuje a vymáhá pohledávky. Lze mít zato, že každá osoba, která se rozhoduje pro podnikání by měla disponovat vlastním personálním (s příslušným vzděláním a odborností) a

jiným vybavením pro realizaci zvolené činnosti. Pokud své podnikání žalobce omezuje na nabývání pohledávek a jejich vymáhání ale faktický výkon této podnikatelské činnosti svěří jinému advokátovi, je takový postup možný, ale zjevně neopodstatněný, resp. neúčelný, a to již s ohledem na to, že sám žalobce je advokátem a tedy má přiměřené kvalifikační předpoklady pro svůj předmět podnikání. Náklady, které takto vzniknou nelze považovat za účelně a důvodně vynaložené, neboť se jedná o náklady, které by měli být součástí vlastního podnikání žalobce. V závěru žalovaný uvedl, že v době podání vyjádření vede řízení o rozkladu a po nabytí právní moci rozhodnutí o rozkladu žalovaný soudu doručí i kompletní správní spis.

Dne 18.8.2011 byl soudu doručen správní spis žalovaného včetně rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ ze dne 19.7.2011, rozhodnutí bylo žalobci dle doručky doručeno dne **21.7.2011**.

Městský soud v Praze přezkoumal důvodnost žaloby a rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“). Soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť s tímto postupem obě strany sporu vyslovily souhlas.

Pro posouzení věci soud zkoumal, byla-li v posuzované věci žaloba podána důvodně.

Před vydáním rozhodnutí soudu, byl vydáno rozhodnutí žalobou požadované a jelikož soud rozhoduje na základě skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí, nelze konstatovat nečinnost žalovaného, nicméně, aby soud mohl žalobu posoudit dle § 81 odst.3 s.ř.s. jako nedůvodnou, resp. nedůvodně podanou, musel se zabývat prozkoumáním skutečností tento závěr odůvodňujících a dokládajících.

Ze správního spisu vyplývá, že rozklad byl žalobcem podán dne **6.3.2011**. Žaloba byla podána i doručena soudu dne **4.5.2011**.

O rozkladu bylo rozhodnuto dne **19.7. 2011**, rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne **21.7.2011**.

Podle § 129 odst.1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, Český telekomunikační úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající telekomunikační činnost na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoli ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě, tedy i sporů z neplnění povinností stanovených § 64 zákona o elektronických komunikacích. V něm je stanovena povinnost účastníka, popřípadě uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací uhradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby.

Lhůtu pro vydání rozhodnutí ve věci sporu o plnění povinnosti účastníka k zaplacení smluvní pokuty za porušení smlouvy o poskytování veřejně dostupných služeb se řídí speciálním ust. § 129 odst.1 zákona o elektronických komunikacích. Podle poslední věty tohoto ustanovení: „*Lhůta pro vydání rozhodnutí činí 4 měsíce, ve zvláště složitých případech 6 měsíců.*“.

Je nepochybné, že v předmětné věci, jelikož byl proti prvostupňovému rozhodnutí podán rozklad a je nutno o něm rozhodovat v rozkladové komisi, se jedná dle § 152 odst. 3 správního řádu, o případ zvláště složitý, a to minimálně z hlediska časové náročnosti. Lhůta pro vydání rozhodnutí o rozkladu dle ust. § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích ve spojení s ust. § 152 odst. 3 správního řádu je 6 měsíců.

Soud nesdílí názor žalovaného, že 6-ti měsíční lhůta pro vydání rozhodnutí o rozkladu počíná běžet okamžikem doručení správního spisu předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu Českým telekomunikačním úřadem. Ustanovení § 60 odst. 6 správního řádu se neuplatní, jelikož v tomto případě je dle ust. § 178 odst. 2 správního řádu, nadřízeným správním orgánem ústředního správního úřadu (prvostupňového správního orgánu, kterým je Český telekomunikační úřad) je vedoucí ústředního správního orgánu (jak plyne z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9.6.2010, čj. 3 Ans 8/2010-114), rozhodování v obou stupních probíhá v rámci téhož úřadu, okamžik doručování správního spisu v rámci téhož úřadu nemůže být pro běh lhůty pro vydání rozhodnutí relevantním. Začátek lhůty pro vydání rozhodnutí se odvíjí ode dne podání rozkladu.

V projednávaném případě byl rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí podán dne **6.3.2011**. Žaloba byla podána dne **4.5.2011**. **Rozhodnutí o rozkladu pak bylo vydáno dne 19.7.2011 a doručeno žalobci dne 21.7.2011.**

Žaloba byla podána nedůvodně, neboť byla podána před uplynutím 6-ti měsíční lhůty pro vydání rozhodnutí o rozkladu. Žalovaný o rozkladu rozhodl v zákonem určené lhůtě.

Z uvedených důvodů soud žalobu dle § 81 odst.3 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů s tímto řízením spojených a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 22.srpna 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu